

1001 Miglia 2010

En tur med flere op- og nedture

Da jeg i 2008 første gang kørte 1001Miglia, var det på en baggrund af trods dårlig vejr, god oplevelse i Paris-Brest-Paris. Der blev forsikret om et fint organiseret løb med bl.a. god ruteafmærkning, men som jeg også skrev i min beretning fra dengang var det slet ikke tilfældet. Efter min mening var det nærmest ikke eksisterende og rutebeskrivelsen gav kun anledning til forvirring. Så jeg sværgede højt og helligt at jeg ikke ville i år. Men jeg må have fået en hjerneblødning i vinters for lige pludselig havde jeg tilmeldt mig turen en gang til. Denne gang dog med det forbehold at jeg for så vidt det kunne lade sig gøre, skulle følges med 7 andre (Preben Overgaard, Peter Aerts, Finn Olesen, Jørgen Juul, Jesper Ahrenholdt, Hans Jørgen Willumsen og Mogens Klitgaard som havde stået for alt det praktiske med hoteller, fly og tilmeldinger).

Så jeg startede, efter en lang vinter der ikke bød på gode cykelforhold, sæsonen op d. 25. marts. Derefter gik foråret hurtigt med en masse Brevét'er og da sidste træningstur var kørt d. 7. August, følte formen bedre end nogensinde (Lidt over ok). Forventningerne var derfor selvsagt store. Jeg mødtes med de øvrige 7 personer i Aalborg lufthavn og Kastrup. Herfra gik turen så fra trist dansk sommervejr til nærmest identisk trist italiensk sommervejr. Der var sku ikke meget at råbe hurra lige fra start. For allerede her kom første nedtur for "Team Danmark". For da vi stadig sad i flyveren i Kastrup, kunne de ikke få gang i aircondition. Det lyder umiddelbart som et luksusproblem men pga. dette skulle vi skifte fly. Det tog vi i stiv arm med tanken at SAS ikke tager chancer. Hvis bare det ikke var, fordi at vi i dagens Ekstra Bladet, kunne se overskriften SAS Sjusker. Men det var altså ikke i dag de sjuskede. I hvert fald ikke med sikkerheden. For da vi havde stået ved bagagebåndet i lang tid, måtte vi konstatere at tasken med Prebens tøj manglede. Det gav anledning til 48 timers uro for Preben med opkald til Danmark og snak med reception og lufthavn.

Vi blev kørt til Poli Hotel i en forstad nær Nerviano. Et lækkert hotel som kun var åbent pga. cykelløbet så alle de andre gæster var naturligvis også deltagere eller pårørende. Efter at vi havde spist frokost på det nærmeste pizzeria begyndte vi at samle vores cykler. Det satte stemningen lidt mere op at cyklerne klar til start. Søndag var vejret blevet godt og vi kørte ned til startområdet og blev bekendt med turen dertil. Resten af dagen gik med at cykle lidt rundt i byen omkring os og hvile. Til aften blev vi mødt af en arrogance jeg ikke tidligere havde set. Pizzeriaet hvor vi aftenen før havde bestilt bord til i dag kl. 20 havde stedet fyldt da vi dukkede op. De mente dog at vi kunne sidde udenfor. Men da det var rimelig køligt om aftenen, efter en regnbyge accepterede vi ikke dette. De svarede, at det ville de lige undersøge og da de havde svaret dette 5-6 gange og vi havde ventet i 30-45 minutter gik vi. Vi fandt et suverænt italiensk-kinesisk sted. Der var hurtig betjening og kanon mad. Herefter spiste vi ikke andre steder. Endelig Mandag, dagen vi skulle starte. Efter morgenmaden tog vi af sted for at hente vores startnummer. Her fandt vi ud af at Italien og

effektivitet ikke matcher. Det tog en evighed at få vores sager. Plus at ham der skulle hente poserne vi skulle bruge til bagagedrop kun magtede at hente en og fattede ikke hvad vi sagde på engelsk til ham. Men heldigvis var der en af hjælperne der kunne engelsk og som var der i 2008. Hun genkendte mig med det samme med navn og hjalp med få fat i det hele. Det er godt at have en fan. Herefter stod den resten af dagen på hvile. Men der var alt for meget rend på gangene og støj udefra. Så der blev desværre ikke rigtig sover på forhånd. Det irriterede mig lidt, da jeg forlod værelset for at tage af sted ned til aftensmaden på den kinesiske. Her kunne vi mærke at weekendens kølige vejr var væk og varmen atter havde indfundet sig. Behøver jeg at nævne humøret var stigende.

Herefter kom vi ned til starten hvor vi skulle vente et par timer. Medens vi ventede fik vi bl.a. snakket med en ung gut fra England på blot 19 år. Han har allerede prøvet kræfter med London-Edinburgh-London sidste år. Endelig faldt mørket på og de hurtigste blev sendt af sted. Kl. 21.30 kom vi af sted og lige sidste gang og ved PBP er det fuld fart fremad. Der var meget uro i gruppen som i øvrigt var rimelig stor. Især når vi kom forbi nogle rimelig store huller i vejen. Der blev bremsset kraftigt og nogle punkterede ved at køre i hullerne. Men vi kunne ikke holde sammen til første kontrol i Fombio (104km), det var dog kun få minutter der adskilte os. Her kom Peter lidt hurtigere af sted end os andre da han troede vi var kørt. Jeg slog mig sammen med Finn og Hans Jørgen. De fire andre ville kære lidt langsommere, men det skulle vise sig ikke at være ret meget. På den næste etape kom vi forbi et kæmpe hul i vejen, hvor der igen blev bremsset kraftigt op. Manden ved siden af mig var lige pludselig ved at lave en koldbøtte. Jeg undgik fint pga. min placering, Hans Jørgen undveg kun lige og Finn nåede lige at bremse. Herefter var det slut med at køre i store grupper. Det betød til gengæld at der kom mere ro på selv om farten forblev den samme. Efter en mindre fejlkørsel på et par kilometer nåede vi Colorno (188km). Dunkene blev hurtigt fyldt op og vi fortsatte turen. På etappen til Massa Fanilese var det endelig tid til solopgangen, Det var rart endelig at kunne se hvor man kørte henne og se det utroligt flade landskab. Med 10-20km tilbage kunne jeg mærke at de bananer jeg havde fået i løbet at natten ikke virkede længere og jeg var ved at gå sukkerkold. Heldigvis nåede vi frem til Massa Finalese (271km) i fin stil. Jeg glædede mig til noget at spise. Men desværre kunne man kun få en kold risret, som ikke ville score gode anmeldelser, om den så blev sendt ned til de sultende i Afrika. Men jeg valgte at tro på det virkede. Her ventede Peter på os og mens vi spiste dukkede de sidste 4 op. Den næste etape delte vi to stykker. Varmen kom hurtigt efter at solen steg højere på himlen. Midtvejs stoppede vi for at holde en pause. Lidt pizza og sodavand og så videre for at indhente de andre, som havde overhalet os under vores pause. Det lykkedes da også lige inden de også ville have en pause. Herefter gik det gladeligt videre. Hans Jørgen som kørte med GPS var dog ikke helt tilfreds med at ruten var blevet ændret lidt uden at GPS-filen var ændret. Det betød jo at lige pludselig skulle vi dreje hvor GPS'en sagde ligeud. Det betød dog også at vi fik 10 km ekstra, fordi vi havde vænnet os til ruteafmærkning og den så manglede. Men officials på motorcykler fik kørt os op og sendt os på rette vej igen. Stadig ved godt humør nåede vi Faenza (391km). Temperaturen lå på dette tidspunkt lige over 30 grader og jeg som generelt har det hårdt i

varmen, svedte og led på førstedagen. Vi samledes alle 8 til noget pasta i en hal lidt derfra. Det første ordentlige føde de kunne på i løbet. Humøret var stadig højt, velvidende at næste etape begyndte det at gå opad. Efter 25km sagde jeg da også god tur til de 3 andre som jeg havde fulgtes med de sidste 415km (plus omveje). I øvrigt sidste gang på turen at jeg skulle møde dem udover de steder vi skulle sove. Stigningen var ikke noget at blive skræmt af det første lange stykke, med under 5 % de første 35km. Men vinden tog til jo længere vi kom op. Her holdt jeg ind på en cafe og styrkede mig inden de sidste 8km med hårdere stigning. Der var et gensyn med de 4 andre som jeg satte i gang med igen. På toppen blæste det utroligt meget og der var ikke den store lyst til blive for at nyde udsigten. Nedkørslen til Dicomano (486km) var dog skøn. 20km nedad. Herligt. Nede i dalen. Var det dejlig varmt igen, selv om klokken nu var ca. seks aften. Jeg havde mest lyst til at slappe af og se på tennistræningen og det flotte spil ved siden af kontrolstedet end at skulle videre over det næste bjerg. Men det var jo desværre nødvendigt. Stigningen var ikke nogen fornøjelse da jeg oplevede noget bøvl med knæet. Noget som skulle blive et tilbagevendende problem på lange stigninger. Men over kom jeg og på nedkørslen indhentede jeg nogle af de andre lige inden byen hvor vi skulle overnatte på et hotel.

Efter en fornuftig nats søvn fortsatte vi efter planen ca. kl. 05. Det skulle blive sidste gang vi alle otte var samlet under løbet. Efter 10-20 begyndte det så smut at gå op ad og så var de 3 frontløbere kørt vi andre 5 kørte lidt spredt fra hinanden op mod toppen. Skiftevis overhalede vi hinanden. Men da jeg på et tidspunkt måtte give mit knæ en pause godt over halvvejs oppe så jeg først de andre igen på toppen. Når man kommer i 1000 m højde regner man med en god udsigt fra kontrolstedet. Men de havde formået at finde en bygning midt i skoven, som kun havde adgang via en håbløs vej af grus og ujævne sten. Kontrolstedet (Chiusi Della Verna, 560km) kunne kun byde deres specielle risret. En amerikaner spurgte efter ris uden alt tilbehøret. For som han sagde det her har ikke noget med ris at gøre. Da det ikke kunne lade sig gøre tog han hans ting og kørte videre med det samme. De 4 fire andre (Mogens, Preben, Jørgen og Jesper) kørte kort før mig videre. Jeg overhalede dem på nedkørslen og fik på toppen af en kortere stigning, et par billeder af nogle hårdt arbejdende danskere. Endnu en nedkørsel og så var det ellers fladt de næste 50-60km. Her kom vi ind på ruten fra 2008 til Passignano Sul Trasimeno (denne gang efter 666km). Jeg kunne da også udmærket godt huske et lille bjerg Valico Gosparini. Her kan man se ud over Lago del Trasimeno. En lille nedkørsel og et kort stykke senere, sidder man så et stenkast fra søen og spiser lidt pasta sammen med de 4 andre. Belært fra 2008 viste nogle af os at skiftetøjet lå et andet sted i byen. De andre ville i bad i forbindelse med skiftet. Jeg fortsatte ufortrødent alene, men jeg havde stort set også kørt alene det meste af dagen og gjorde det også resten af turen. Etappen til Todi var næsten identisk fra 2008, så det var bare et spørgsmål om at slå hukommelsen til. Det lønnede sig ned ad en bakke hvor jeg kørte forkert i et sving sidst. Det var en masse bakker efter hinanden og flere gange kunne man gi' den gas ned ad og udnytte farten til at komme et godt stykke op ad næste bakke. Men det var jo kun næsten identisk for lige pludselig var jeg 20

meter fra at køre på motorvej. Pokkers. Men det var dog kun et par kilometer tilbage igen og så var jeg på den rigtige side af loven. Lige inden stigningen op til Todi knækkede min ene flaskeholder. Dobbelt Pokkers. Flasken i ryglommen og så de sidste 3-4 km og så var jeg i Todi (734km). Mens jeg sad her og spiste et stykke pizza. Kom de 4 andre ind. Vi blev enige om at det faktisk gik udmærket selvom der selvfølgelig havde været kriser undervejs. Men selvom det gik fornuftigt fremad måtte vi jo videre. Med kun 3 timers dagslys tilbage gjaldt det om at komme så langt som muligt inden mørket. Det fungerede desværre ikke, at køre med drikkedunk i

ryglommen, så fra næste kontrol måtte jeg køre med en flaske plus et par ½liters flasker i lommerne. Turen fra Todi gik rimelig fornuftigt. Efter at have kørt igennem

en fantastisk kløft kom jeg forbi denne sø hvor solnedgangen kunne nydes. En herlig tur inden en stigning på små 400 højdemeter. Derefter fulgte en nedkørsel med en fantastisk belægning. Da jeg nåede Kontrolstedet i Bolsena (788km) var det blevet mørkt. Så selvom det lå ud til en stor sø kunne man kun nyde lyden. Medens jeg sad og spiste kom Mogens ind, uden de andre. Han kunne fortælle, at han var udgået 20km før Bolsena og blevet kørt hertil af nogle lokale. Det må nok siges at være den største nedtur for det danske fællesskab. Kort efter kom de andre 3 anstigende. Da jeg sad og kunne konstatere at tidsplanen ikke helt holdt stik, overvejede jeg at sove her. Men jeg fortsatte alligevel. Der var nogle mindre stigninger som ikke gjorde det store indtryk. Men 50 km ude startede en stigning på et par kilometer. Det er ikke videre langt men den var konstant på 15-19 %. Det trak virkelig tænder ud. Derefter gik det videre i et rimeligt terræn. Dog var jeg ved at ramme noget jeg aldrig så hvad var. Ned ad bakke lige inden kontrollen er jeg ved at være lidt træt og pludselig er et eller andet på vej over vejen. Det gav virkelig en forskrækkelse. Det var dog ikke indbildning for jeg kiggede tilbage og kunne se at ham jeg overhalede kort forinden som lå et par hundrede meter bag, lavede samme nummer som mig. Godt brugt ankom jeg til Pomonte (859km) kl. 3 om natten og et hurtigt kedeligt måltid senere lagde jeg mig i sovesalen. Her kunne jeg konstatere at F.H.P. (Finn, Hans Jørgen, Peter) var ankommet, angiveligt efter planen.

Inden der var gået fem timer, som jeg ville have sovet var jeg blevet så træt af ham der snorkede højere end i nogen film med dårlige lydeffekter. Da måtte jeg give op og så stå op og fortsætte. Jeg var slet ikke godt kørende denne dag. Jeg valgte da også at holde pause rimelig hurtigt. Den første by jeg kom til, stoppede jeg ved en café og fik lidt morgenmad at styrke mig på. Derpå gik det videre mod Montalcino men undervejs skulle jeg passere, til min store overraskelse, en hemmelig kontrol. Det var ikke noget der blev praktiseret i 2008. Her fortalte en af hjælperne noget om nedkørslen at vi skulle passe på. Jeg anede ikke i hvilken grad han fik ret. Det var uden sammenligning den værste asfalt vej jeg nogensinde har kørt på. Og nede i bunden skulle vi hen

over et stykke helt uden asfalt og hvor det kunne se ud som der har løbet vand. Helt forfærdeligt. Men jeg kom forbi det og videre. Jeg holdte endnu en pause i en lille by Cinigiano. Det var det også nogle amerikanere der gjorde. Mens jeg sad der kom nogle andre forbi og kunne ikke finde ud af vejen i et kryds lige vej siden af. Da jeg til en afveksling syntes at det gav sig selv, hjalp jeg dem på vej. Men det var virkelig håbløst mange gange og især hvis man var med for første gang og ikke var lidt vant til deres rutebeskrivelse. Jeg syntes at jeg havde stor gavn af de problemer jeg havde 2008. Dem havde jeg slet ikke i samme grad denne gang. Herefter gik det stille og roligt videre til Montalcino (936km). Kontrollen lå inde på et torv midt på en gågade. Det var ikke helt genialt. Mange af de andre var da også stærkt utilfredse med dette. En god ting var dog at der lå en bar lige ved siden af hvor man kunne købe mad og drikke. En servitrice forbarmede sig vist over mig, da jeg åbenlyst led i varmen. Serverede maden for mig og spurgte flere gange om jeg manglede noget. Da jeg ikke kunne trække tiden længere, fortsatte jeg videre og ikke særligt langt ude på ruten delte den sig ligesom den også gjorde i 2008. Den ene vej var lidt lettere eller kortere. Den anden var selvsagt det modsatte. Jeg valgte ligesom i 2008 at den svære rute. Der bliver man ledt ud af en grusvej som er 11km lang og meget ujævn. I 2008 kørte jeg forkert på denne vej og da jeg ikke ville tilbage ad samme vej kostede det en lang og svært kuperet omvej. Denne gang holdt jeg mig dog rigtigt på ruten, selvom jeg var noget i tvivl på et tidspunkt. Kort før enden på den vej kaldet Eroica, filmede jeg lidt mens jeg kørte og lige pludselig var der et skilt der sagde 15 % nedad. Der fik jeg travlt at pakke kamera væk og nåede kun lige at få hold i cyklen inden jeg ville styrte. Rimelig ubehageligt. I 2008 gav det en tidsbonus på 3 timer at køre denne tur. Jeg fandt aldrig ud af om det var tilfældet denne gang. I den efterfølgende by ville jeg lige skylde oplevelsen ned. Her indhentede Jørgen og Jesper mig. Mens Preben lå længere tilbage på ruten. De havde ikke kørt ad Eroica ligesom mig. Det var der vist ikke ret mange der gjorde. De andre havde det ligeså hårdt som mig i varmen. Efterfølgende kørte jeg fra dem på vej til Castelnuovo Berardenga. Igen på nogle af de samme veje som i 2008. Kl. 18.31 kom jeg til Castelnuovo Berardenga (990km) Der var skiftetøj for anden og sidste gang. Mens jeg spiste kom de andre og til sidst også Preben. De var enige om at blive her og sove inden de kørte videre, hvor jeg var stålsat på at forsætte efter planen. På den næste etape havde vi nemlig et hotel. På vej ud af byen fik jeg fat på F.H.P. De var allerede som forventet ankommet til hotellet. Jeg skyndte mig videre, da klokken allerede var otte. Turen videre gik okay, da temperaturen var faldet sammen med solen. Efter en stigning på ca. 300 hm. fulgte der en lang nedkørsel med god asfalt og lange lige stykker. Ærgerligt at det var mørkt. Der blev kørt med fornuftig fart nedad, men i dagslys kunne den sikkert have lagt på ca. 80 km/t i stedet for ca. 70. Derefter var det stille og roligt lidt op og ned, indtil jeg kom til byen Borgatello. Med hjælp fra en anden deltagers følgebil og Finn i telefonen blev jeg guidet til Hotellet, hvor Peter stod og tog imod mig kl. 1 om natten. Da receptionen var lukket kunne jeg ikke få et værelse til mig selv. Så det var enten gulvet eller ligge mellem Peter og Hans Jørgen. Aldrig har jeg ønsket at sove gulvet så meget. Kl. 3 Stod de andre op for at fortsætte og så kunne jeg tage sengen til jeg fortsatte kl. 5.30.

Sammen med solopgangen fortsatte jeg videre uden at hotellet har anet noget om mit besøg. Lidt underligt at tænke på. Efter 10-15km kom jeg forbi en café og købte en halv pizza til morgenmad. Så var jeg flyvende igen. Jeg ankom til Montaione (1085km) kl. 7.38 om morgenen og der var ingenting her at få overhovedet. Så jeg fortsatte hurtigt videre. Men jeg valgte alligevel at stoppe på toppen af bakken inde i byen for at nyde udsigten. Det ser ikke ud af meget, men det var noget andet at stå der. Herefter gik det lidt ned og så var det en flad etape derfra. Det var dejligt at prøve igen. Som jeg

nærmede mig næste kontrol, kunne man dog se at det blot var en stakket frist. Selve byen Montecatini Terme (1138km) var håbløs afmærket. Jeg kørte lykkeligt forbi vejen jeg skulle dreje ned ad. Jeg anede dog uråd efter et par kilometer i den tætte trafik. En venlig sjæl hjalp mig heldigvis på rette vej, ellers kunne jeg have kørt rundt længe uden at finde det. De kunne tilbyde deres elendige risret. Jeg købte et stykke pizza i stedet. Den videre tur var jeg noget flad. Havde allerede en kort pause efter 20km. Men det hjalp ikke rigtigt. Kort efter var jeg atter på ruten fra 2008 og kunne tydeligt huske, at jeg heller ikke dengang var godt kørende på dette stykke. I 2008 var der kontrol i Castelnuovo di Garfagnana og samtidig marked i byen. Ingen af delene gjaldt denne gang. Derfor var det heller ikke nogen årsag at finde vej igennem byen. På dette tidspunkt havde man allerede kørt svagt opad i et stykke tid og det forsatte man med lang tid endnu. Det var først de sidste få kilometer at det rigtig kunne mærkes. Heldigvis med følgeskab af nogle glade australiere. Som man kan se

på billedet hvor jeg er på toppen (ca. 700 m) er det noget mere kuperet omkring mig. Men som man siger "what goes up, must come down", og det gjorde det så de resterende 20km til Aulla Pallerone (1258km). Stedet var en tankstation hvor der var lidt trængsel men det var fint at se nogle af de andre der var med. Herefter gik turen ud til kysten. En ret hård etape med 1931hm fordelt over 74km. Men inden jeg nåede så langt skulle et mindre bjerg på ca. 500hm passeres. Desværre nåede det at blive mørkt da jeg startede op ad. Det var lidt ærgerligt, for jeg måtte nøjes med udsigten over middelhavet i måneskinnet, som jeg nåede over toppen. Der efter skulle man lidt op og ned, de sidste 35km. Mørket gjorde dog at farten føltes god. Derfor kunne jeg også godt ærgre mig lidt over tiden på 4-5 timer for denne etape. Men det er jo et kendt fænomen. Et hurtigt måltid varm pasta og så ind at sove. Endnu engang kunne jeg konstatere at front trio'en var ankommet angiveligt noget tidligere. Nogle gode timers søvn og så var jeg klar til at fortsætte ca. kl. 6.00. Her lavede jeg så turens største fejl da jeg ikke regnede med at vi skulle tilbage ad samme vej som vi kom. Det skulle vi godt nok i 2008 et sted. Men jeg drejede til højre og kørte i alt for højt

tempo afsed langs kysten. Først efter 10km var jeg helt sikker på at det var helt forkert. Jeg spurgte en lokal til hvordan jeg kom nemmest tilbage på ruten. Men i god ånd vendte jeg i stedet cyklen og nærmest spurtede tilbage igen. Det kostede ca. en time og 20km ekstra. Det kunne jeg så bande lidt over på vej op ad næste bjerg. Her fik jeg flere gange udsigten over havet og det var sku noget andet end Vesterhavet. Men op og ned det gik, inden jeg havde brug for en pause i by med alt for meget trafik. Herefter var det noget trægt med tempoet. Jeg var træt i hovedet og blev også nødt at stoppe kort pga. dette. Derefter gled det lidt bedre og efter en lang opstigning på ca. 700hm. Ankom jeg til Casella Ligure (1424km). Der var igen lidt mad. Denne gang havde jeg dog ikke lyst til at sidde så længe. Klokken var ca. 13.30 og der resterede stadig 175km. Jeg lagde fra land med 3 andre i et højt tempo, men jeg kunne ikke følge det og slap de andre. Det gik trods alt fint mod Castellania. Som jeg kom længere blev det bjergene og bakkerne omkring mig mindre og mindre. Jeg vidste fra 2008 at lige ved Castellania er det kuperet, men det er først de sidste 5-10km. De var til gengæld også hårde, i de 30 grader plus der var. Kl. 16.15 nåede jeg mindesmærket for Fausto Coppi (1479km) Her er der til gengæld ingenting af mad. Det var vand og kaffe. Jeg fyldte lidt vand på og efter at have taget nogle billeder skyndte jeg mig videre. Endnu engang mindes jeg 2008. Hvor min ven i følgebil og jeg sad og skrålede med til radioen, medens jeg tog tøj på til natten. Det gav et lille smil at køre videre på og da jeg var kommet fri af bakkerne ved Castellania. SMS'ede jeg til front trio'en at jeg gerne ville med ud at spise hvis de ventede. Da jeg ikke fik noget svar kørte jeg efter den aftale. Da resten af vejen var flad var det bare om at give den gas. Jeg indhentede efter noget tid en spaniol, som jeg havde mødt mange gange før. Jeg sagde til at ham han skulle følge med, da jeg vidste han kunne køre stærkt. Desværre faldt tempoet 70km ude. Her passerede vi en bro lavet på både. Den blev passeret langsomt og herefter kom vi aldrig rigtig i gang igen. Men vi havde det hyggeligt om ikke andet. Jeg fandt ud af at jeg ikke havde noget baglys der virkede, da vi tændte lyset kort før mål. En lygte havde raslet halvt af. En anden ville bare ikke virke. Tredje som jeg fik af en i Danmark havde ikke mere batteri. Det viste sig heldigvis at de ikke havde styr på dette. Så efter jeg havde fået tøj, diplom og medalje udleveret. Kørte jeg alt hvad jeg kunne hjemad. Jeg nåede dog ikke i bad, men måtte skynde mig ned til de andre, der lige havde sat sig på den kinesiske. Heldigvis sad vi udenfor, så jeg ikke generede nogen. Så et bad og så i seng. Sjældent har jeg sovet så tungt. Ca. kl. 7.30 kom Preben ind på værelset. Han havde haft store problemer med at finde vej i natten. Men vidste ikke hvordan det gik med Jørgen og Jesper. Efter morgenmaden tog trio'en og jeg ned til målområdet. Netop som jeg kørte ud af indkørslen kom Jørgen og Jesper ind til hotellet. De så godt brugt ud. Vi kørte nu alligevel af sted, stille og roligt. I målområdet kunne vi konstatere at der stadig var nogle ude på ruten med under 3 timer tilbage inden tidsgrænsen på 135 timer. De kom dog løbende ind til klapsalver. Min spanske ven var der også endnu. Efter meget lidt hvile til de sidste 3 ankomne, skulle vi forlade vores værelse. Vi skulle vente et par timer inden vi blev hentet og bragt til lufthavnen. Ventetiden i lufthavnen var lang, ligeledes var turen til Kastrup og ventetiden i Kastrup samt turen til Aalborg. Her kunne man tydeligt mærke at den danske og den italienske nat er uden sammenligning. Det var et kuldechok. Turen var præget af meget dårlige veje. Ringe rutebeskrivelse, samt afmærkning. Maden var ikke imponerende, nogle gange ligefrem ring.

Naturen er dog fantastisk. Det var betydeligt mere frodigt end i 2008. Der er som helhed stadig plads til meget forbedring. Jeg kørte i alt under løbet 1655,45km mod officielt 1599km. 14495hm mod 17632hm selvom jeg kørte tilbage ved hver fejkørsel. Jeg brugte 73timer og 24 på cyklen og 120timer og 4 minutter sammenlagt. Vinderen brugte 73 timer. Der har altså været fart på. Denne gang våger jeg pelsen og siger endnu en gang at næste gang 1001miglia køres i 2012 bliver det uden mig.